

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у одредби члана 97. тачка 2. Устава Републике Србије којом је утврђено да Република Србија уређује и обезбеђује остваривање и заштиту слобода и права грађана и у одредби члана 108. став 1. Устава којом је уређено расписивање референдума на захтев већине свих народних посланика или најмање 100.000 бирача, у складу са Уставом и законом.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Устав Републике Србије утврђује да сувереност потиче од грађана који је врше референдумом, народном иницијативом и преко својих слободно изабраних представника (члан 2. став 1). Сагласно начелу грађанске суверености, чланом 176. став 1. Устава утврђено је да грађани имају право на покрајинску аутономију и локалну самоуправу, које остварују непосредно и преко својих слободно изабраних представника.

Према члану 107. став 1. Устава, право предлагања закона има и најмање 30.000 бирача (народна иницијатива). У члану 108. став 1. утврђена је обавеза Народне скупштине да распише референдум о питању из своје надлежности на захтев већине свих народних посланика или најмање 100.000 бирача, а у ставу 2. истог члана која питања не могу бити предмет референдума. Чланом 182. ст. 3. и 4. утврђено је да предлог за оснивање нових или укидање, односно спајање постојећих аутономних покрајина утврђују грађани на референдуму, у складу са законом, као и да се територија аутономне покрајине не може мењати без сагласности њених грађана изражене на референдуму, у складу са законом. Чланом 188. став 3. Устава прописано је да оснивању, укидању и промени територије јединице локалне самоуправе претходи референдум на територији те јединице локалне самоуправе.

Такође, најмање 150.000 бирача може поднети предлог за промену Устава (члан 203. став 1. Устава). За усвајање акта о промени Устава, када се ради о питањима утврђеним чланом 203. став 7, неопходна је потврда на републичком референдуму, док је за усвајање акта о промени Устава који се односи на остала питања Народној скупштини дато право да одлучи о томе да ли ће тај акт изнети на потврду грађанима на републичком референдуму (члан 203. став 6. Устава). С тим у вези, Венецијанска комисија је у свом мишљењу о Уставу Републике Србије (CDL-AD/2007/004) од 17-18. марта 2007. године препоручила да „ради примене члана 203. Устава, законодавац Србије ће морати да усвоји закон о организовању уставног референдума који треба да буде у сагласности са начелима изнетим у *Кодексу добре праксе у области референдума*”.

Из изложеног јасно произлази да је Устав придао велики значај референдуму и народној иницијативи као облицима непосредне демократије, односно остваривања грађанске суверености, и да је то опредељење у пуној сагласности са начелима Устава и модерним демократским процесима у већини европских и других земаља.

Важећи Закон о референдуму и народној иницијативи донет је 1994. године и по низу својих решења је рестриктиван, превазиђен и несагласан

опредељењима новог Устава, као и препорукама Савета Европе у овој области (Препорука 1704/2005 под називом „Референдуми: ка добрим праксама у Европи“ и Препорука 1821/2007 под називом „Кодекс доброг понашања у области референдума“ и Препорука 031/2020 под називом „Ревидран кодекс добре праксе у области референдума“).

У основи, важећи закон не омогућава грађанима да ефикасно остварују своје право на учешће у вршењу власти путем народне иницијативе и референдума. Примена низа решења тог закона у пракси је показала велике недостатке, због чега се референдум и народна иницијатива ретко користе. Пре свега, народна иницијатива се битно ограничава непримерено кратким роком од седам дана за прикупљање потписа, као и обавезом претходног пријављивања прикупљања потписа органима унутрашњих послова. Законска решења не познају, нити уређују, све врсте референдума које познаје нови Устав. У важећем закону је дато овлашћење да 50 народних посланика и Влада подносе предлог за расписивање референдума, док је Уставом (члан 108.) предвиђена већина свих народних посланика, а без овлашћења Владе да поднесе предлог за расписивање референдума. У оквиру постојећих законских решења се не налазе ни правила која су коресподентна са променама у изборном законодавству, нити је обезбеђена адекватна судска заштита права бирача и потписника народне иницијативе, уз навођење Врховног суда као надлежног за одлучивање у споровима из ове области.

Поред тога, Народна скупштине је усвојила Закон о потврђивању Додатног протокола Европској повељи о локалној самоуправи о праву да се учествује у пословима локалних власти („Службени гласник РС - Међународни уговори“, број 8/18). Додатним протоколом се обезбеђује правни оквир којим се гарантује право на учешће у пословима локалних власти и утврђује садржина тог права; утврђује се обавеза држава потписница да предузму све мере које су у функцији остваривања права на учествовање у пословима локалних власти, ближе их наводећи у истом документу.

У току припреме Нацрта закона о референдуму и народној иницијативи остварена је комуникација са Венецијанском комисијом како би се текст Нацрта закона унапредио у складу са прибављеним мишљењем.

Имајући у виду све наведено, постоји очигледна потреба за доношењем новог Закона о референдуму и народној иницијативи, који би био материјално и формално усаглашен са Уставом и омогућио шире учешће грађана у вршењу власти путем референдума и народне иницијативе.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

У основним одредбама (чл. 1. до 9) одређен је предмет уређивања закона, начело владавине права и заједничка односно општа правила за спровођење референдума и остваравање народне иницијативе.

У члану 2. је наведено начело владавине права које се односи на примену правног поретка Републике Србије поштујући Уставом зајемчена људска права и слобода, а нарочито слобода мишљења и изражавања, слобода медија, слобода кретања, слобода окупљања, слобода удруживања и право на обавештеност.

У члану 3. се уређује право изјашњавања на референдуму односно право учешћа у народној иницијативи бирача на основу уписа у бирачки списак према

утврђеном пребивалишту односно боравишту за интерно расељена лица. Осим наведеног, овим чланом је прописана могућност подношења захтева за изјашњавање грађана у иностранству односно према изабраном месту боравка у земљи.

Чланом 4. је утврђено да се референдум не може спровести, а народна иницијатива остварити за време ванредног и ратног стања.

У члану 5. је потврђено право грађана да се слободно изјашњавају на референдуму и слободно опредељују о свом учешћу у народној иницијативи а у члану 6. да се грађани изјашњавају лично и тајним гласањем на гласачким листићима док у народној иницијативи грађани учествују потписивањем одговарајућег предлога.

Чланом 7. су утврђени овлашћени оверивачи потписа грађана као и висина накнаде за оверу потписа. Овери потписа не подлежу потписи дати електронским путем, у складу са уредбом којом се уређује електронска народна иницијатива.

У члану 8. је предвиђено право грађана, овлашћених предлагача и других овлашћених субјеката да имају право на заштиту од неправилности у складу са овим законом уз примену правила да се не плаћају се таксе на приговоре и жалбе које грађани и овлашћени предлагачи подnose ради заштите од неправилности.

Чланом 9. је наведено да подаци о личности прикупљени у наведеним поступцима уживају заштиту у складу са овим законом и законом којим се уређује заштита података о личности и не могу се користити у друге сврхе.

У члану 10. прописано је да је референдум облик непосредног изјашњавања грађана о питањима за која је то Уставом, законом и статутом аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе одређено као и о питањима из надлежности Народне скупштине, скупштине аутономне покрајине и скупштине јединице локалне самоуправе за која то скупштина одлучи по сопственој иницијативи или на захтев који поднесе одређени број бирача. Референдум може бити републички, покрајински и локални (према нивоу власти чија скупштина расписује референдум), према територији на којој се спроводи референдум, може бити на целој или на делу територије (Републике Србије, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе) према начину расписивања, референдум може бити обавезни (у случајевима унапред утврђеним Уставом, законом или статутом аутономне покрајине, општине и града) и факултативни (на захтев већине посланика односно одборника или одређеног броја грађана). Према тренутку у ком се расписује, референдум може бити претходни (ради претходног изјашњавања о неком акту или питању) и накнадни (ради потврђивања донетог акта). Такође, референдум може бити саветодавног карактера (ради прибављања мишљења грађана о одлуци која треба да буде донета).

У члану 11. је утврђено да је одлука на референдуму донета ако је за њу гласала већина изашлих бирача на територији за коју је референдум расписан. Члан 203. Устава утврђује претходни поступак и услове за расписивање референдума, утврђује рок за одржавање референдума и уређује питање начина доношења одлуке на референдуму за потврђивање промене устава, те одредбом става 8. наведеног члана утврђује: „Када се акт о промени Устава стави на потврђивање, грађани се на

референдуму изјашњавају најкасније у року од 60 дана од дана усвајања акта о промени Устава. Промена Устава је усвојена ако је за промену на референдуму гласала већина изашлих бирача”. Из наведеног, јасно је да Устав не познаје услов да је за успех референдума потребно да изађе већина од уписаног броја бирача, те је такво правно решење предложено овим законом.

Одлука донета на саветодавном референдуму није обавезујућа (члан 12.).

Чланом 13. је уређен обавезни референдум уз одређивање рокова за доношење одлуке скупштине о расписивању референдума и то: на истој седници на којој је усвојен акт за референдум о потврђивању акта или на истој седници односно најкасније у року од 30 дана од дана утврђивања предлога одлуке за претходни референдум.

У члану 14. прописано је да референдум о питању из надлежности скупштине расписује Народна скупштина на захтев већине од укупног броја од свих народних посланика, а скупштина аутономне покрајине, односно скупштина јединице локалне скупштине, на захтев већине од укупног броја од свих посланика, односно одборника. Захтев за расписивање референдума обавезно садржи одређење врсте референдума, да ли се ради о обавезујућем или саветодавном референдуму као и да ли је у питању претходни односно накнадни референдум.

Члан 15. уређује референдум на захтев грађана тако што се предвиђа да је Народна скупштина, односно скупштина аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе, дужна да распише референдум на захтев бирача чији је најмањи број утврђен Уставом, законом (10% бирача са пребивалиштем на територији јединице локалне самоуправе за референдум у јединици локалне самоуправе) односно статутом аутономне покрајине (30 000 бирача са пребивалиштем на територији аутономне покрајине, за референдум у аутономној покрајини), а чланом 16. се предвиђа да Народна скупштина може упознати грађане са својим ставом о питању о којем се одлучује на референдуму, када распише референдум на захтев најмање 100.000 бирача. Ово право има и скупштина аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. Став скупштине се утврђује истовремено са доношењем одлуке о расписивању референдуму.

Саветодавни референдум уређен је чланом 17. тако да Народна скупштина, односно скупштина аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, може расписати референдум о питању од ширег значаја из своје надлежности ради прибављања мишљења грађана о одлуци која треба да буде донета у вези са тим питањем. Утврђена је и обавеза скупштине да се након спроведеног саветодавног референдума посебно изјасни да ли је прихваћено мишљење грађана.

Наредним чланом је уређена садржина одлуке о расписивању референдума као и рокови за одржавање референдума, и то најраније 45 дана а најкасније 60 дана од дана расписивања референдума. Референдум о промени Устава, се може одржати најраније 45 дана од дана расписивања референдума а најкасније 60 дана од дана усвајања акта о промени Устава (члан 18).

Као органи за спровођење референдума (члан 19) прописани су надлежна изборна комисија и гласачки одбор. Надлежна изборна комисија за спровођење републичког референдума је Републичка изборна комисија, за спровођење покрајинског референдума покрајинска изборна комисија, а за спровођење референдума у јединици локалне самоуправе градска односно општинска изборна

комисија. Када се референдум спроводи на територији или на делу територије Републике или аутономне покрајине, изборна комисија јединице локалне самоуправе има улогу поткомисије. Посебно се уређује ситуација када у некој од јединица локалне самоуправе није образована изборна комисија, предвиђа се да у том случају, за потребе спровођења републичког односно покрајинског референдума, Републичка изборна комисија односно покрајинска изборна комисија образује поткомисију. Уређена је и ситуација када не постоји изборна комисија јединице локалне самоуправе а потребно је да поступа као поткомисија.

Подносилац захтева на основу којег је донета одлука о расписивању референдума може одредити своје представнике (члана и заменика члана) у органе за спровођење референдума. (чл. 20).

У члану 21. су утврђени послови које обавља надлежна комисија и поткомисија.

Чланом 22. је утврђено да надлежна комисија за спровођење референдума образује гласачке одборе, који имају председника, заменика председника, четири члана и четири заменика члана, са изузетком гласачких одбора у иностранству и у заводима за извршење кривичних санкција, који имају председника, заменика председника, два члана и два заменика члана. Чланови гласачког одбора се именују на основу сразмерне заступљености власти и опозиције односно посланичких/одборничких група у скупштини, у односу на укупан број места чланова у свим гласачким одборима који треба да спроведу референдум. Прописани су поступак и рокови за именовање гласачких одбора за гласање у иностранству и у заводима за извршење кривичних санкција као и за замену члана гласачког одбора.

Чланом 23. је прописан рок од 48 сати од објављивања решења за изјављивање приговора као и рок за подношење приговора због пропуштања рока за именовање члана односно заменика члана гласачког одбора. Гласачка места се одређују сходно прописима који уређују изборе за народне посланике (члан 24.). Референдум се одржава у једном дану, по правилу недељом уз обавезу да се омогући гласање грађанима који су се затекли на гласачком месту у тренутку затварања (члан 25.).

У члану 26. се уређује обавеза надлежне комисије да у року од 20 дана од дана расписивања референдума усвоји акт којим се грађанима пружају објективне информације о питању односно акту о коме се одлучује на референдуму и да га објави у медијима и достави грађанима на адресу пребивалишта.

У члановима од 27. до 35. се уређује референдумска кампања. Појам референдумске кампање и њено трајање (члан 27); ко може бити организатор референдумске кампање (члан 28); начин финансирања референдумске кампање као и ограничења која се односе на изворе средстава за финансирање кампање (члан 29); трошкови референдумске кампање (члан 30); посебан рачун за финансирање референдумске кампање (члан 31); извештај о трошковима референдумске кампање и подношење извештаја о трошковима агенцији надлежној за спречавање корупције (члан 32); одређивање овлашћеног лица које је одговорно за коришћење средстава за финансирање референдумске кампање (члан 33); сходна примена овог закона на кампању за остваривање народне иницијативе као и сходна примена одредаба закона који уређује финансирање политичких активности (члан 34).

У члану 35. се уређује начин праћења спровођења референдума и рад

органа за спровођење референдума сходном применом прописа којима се уређује праћење избора за народне посланике и право да прати спровођење референдума организатор референдумске кампање.

Чланом 36. се уређује референдумско питање као и обавеза скупштине да пре доношења одлуке о расписивању референдума прибави позитивно мишљење надлежне комисије. У случају референдума на захтев бирача, мишљење надлежне комисије се прибавља у поступку верификације предлога за спровођење народне иницијативе.

У члану 37. се уређује садржина гласачког листића за изјашњавање на референдуму као и контрола штампе гласачких листића у Јавном предузећу „Службени гласник“.

У члановима 38. и 39. се уређује начин и место гласања на референдуму као и уређивање гласања у посебним ситуацијама када одређене околности угрожавају безбедност и здравље гласача.

У члану 40. се прописује начин утврђивања резултата гласања, у којим ситуацијама се сматра неважећим гласачки листић као и садржина записника са гласачког места и рок за његово достављање.

Члан 41. уређује рокове и поступак утврђивања укупних резултата референдума прописујући рокове за поступање поткомисије односно надлежне комисије као и рокови чувања гласачког материјала.

У члану 42. се уређује начин спровођења одлуке донете на референдуму као и утврђивање рока од 120 дана за припрему акта у случајевима када се на референдуму одлучивало о одређеном питању (општи предлог народне иницијативе) односно за измену или укидање акта који је донела скупштина.

Чланом 43. је утврђена обавезност одлуке донете на референдуму односно минималан рок од две године да се донесе супротан акт или одређено питање суштински измени, уз обавезу одржавања саветодавног референдума а у члану 44. је утврђен минималан рок од годину дана за поновно одржавање референдума о акту или питању о коме су се грађани негативно изјаснили на претходном референдуму. Финансијска средства за спровођење референдума се обезбеђују у буџету (члан 45).

Члановима од 46. до 49. се уређује: предмет републичког референдума (када је Уставом или законом одређено, по одлуци Народне скупштине и на захтев најмање 100 000 бирача); обавезу Народне скупштине да донесе одлуку о расписивању референдума о предлогу промене Устава истовремено са усвајањем тог акта (члан 47); питања за која се не може расписивати референдум (члан 48); референдум на одређеном делу територије Републике Србије (члан 49).

Чланом 50. се утврђује да се републички референдум расписује на захтев најмање 100 000 бирача а чланом 51. се уређује поступање Народне скупштине по примљеном захтеву бирача за расписивање референдума. Надлежни одбор Народне скупштине утврђује да ли захтев испуњава прописане услове. Надлежни одбор проверава испуњеност прописаних услова за покренуту народну иницијативу што подразумева да је претходно проверен довољан број потписа бирача. По претходно спроведеном поступку утврђивања испуњености прописаних услова за примљени захтев, Народна скупштина одржава расправу и одлучује о расписивању

референдума. Уколико Народна скупштина одбаци захтев за расписивање референдума, подносилац захтева може поднети тужбу Управном суду.

Члановима од 52. до 55. се сходно уређују питања спровођења референдума у аутономној покрајини односно јединици локалне самоуправе на захтев већине од укупног броја свих посланика односно одборника или на захтев бирача.

У члану 56. се утврђује појам народне иницијативе а у члану 57. се прописује да се народна иницијатива може поднети у облику општег предлога да се поједино питање реши на одређени начин или конкретизоване иницијативе којом се предлаже доношење, измена или укидање одређеног акта. Оба наведена предлога могу бити поднети и ради спровођења референдума.

Чланом 58. се прописује да народну иницијативу покреће иницијативни одбор састављен од најмање три члана а чланом 59. се уређује поступак обавештавања надлежне скупштине о предлогу за спровођење народне иницијативе.

У члану 60. се уређује поступак верификације предлога за остваривање народне иницијативе. Верификацију предлога врши председник скупштине односно скупштина уколико председник скупштине сматра да предлог не испуњава услове прописане овим законом а иницијативни одбор није отклонио недостатке на које је председник скупштине указао.

У члану 61. је прописано да иницијативни одбор може отпочети са прикупљањем потписа након добијања обавештења од председника скупштине о верификацији предлога. Рок за прикупљање потписа је најкасније 90 дана, у ком року је потребно да се листа потписника довољног броја бирача достави скупштини како би се сматрало да је народна иницијатива поднета.

Чланом 62. је утврђено да се места на којима се прикупљају потписи прикупљају на начин да се не омета њихово уобичајено коришћење као и да се прикупљањем потписа не крше прописи о јавном реду. Потпис је могуће дати и електронски, у складу са уредбом којом се уређује електронска народна иницијатива.

Члановима 63. и 64. се уређује обавештавање грађана о народној иницијативи од стране иницијативног одбора и финансирање кампање за спровођење народне иницијативе сходном применом одредаба овог закона које се односе на референдумску кампању.

Члановима 65. и 66. је уређена садржина образаца листе потписника народне иницијативе као и довољан број потписа за народну иницијативу.

У члану 67. је утврђено да скупштина проверава листу потписника народне иницијативе и то на начин што за републичку и покрајинску скупштину проверу листе са бирачким списком врши министарство надлежно за вођење јединственог бирачког списка а за скупштину јединице локалне самоуправе надлежни орган управе јединице локалне самоуправе. Уколико је листа потписника

сачињена у складу са овим законом и прикупљен довољан број потписа, сматра се да је народна иницијатива покренута (члан 68).

У члану 69. се утврђују рокови за одлучивање о покренутој народној иницијативи и то: Народна скупштина на првој наредној седници у редовном заседању а најкасније у року од шест месеци од дана покретања народне иницијативе а скупштина аутономне покрајине односно јединице локалне самоуправе на првој наредној седници а најкасније у року од 90 дана од дана покретања народне иницијативе. У случају прихватања опште иницијативе, скупштина је обавезна да у року од 120 дана припреми одговарајући акт и одлучи о том акту.

У члану 70. је утврђено да када скупштина одлучи да не прихвати предлог садржан у народној иницијативи, дужна је да образложену одлуку о томе достави иницијативном одбору и објави на својој веб презентацији, у року од седам дана од дана доношења одлуке.

У члану 71. су утврђени поступак и рокови у вези са подношењем приговора надлежној комисији на повређено право на слободно и тајно гласање или спречавање сопственог гласања. Рок за подношење приговора је 48 сати од затварања гласачког места а рок од 96 сати је утврђен за одлучивање надлежне комисије о поднетом приговору као и рок од 48 сати за подношење жалбе Управном суду у случају да надлежна комисија није одлучила по приговору у прописаном року. Уколико надлежна комисија утврди да је неправилност битно утицала на резултате гласања поништиће радње на тим гласачким местима и одредити време њиховог понављања (члан 72.).

Против решења надлежне комисије која је донета по приговору се може поднети жалба Управном суду у року од 96 сати. Одлука Управног суда је правноснажна и против ње се не могу поднети ванредна правна средства (члан 73).

У члану 74. се уређује ко може поднети тужбу Управном суду уколико скупштина одбаци поднети предлог за народну иницијативу у поступку верификације предлога односно ако скупштина одбаци народну иницијативу у поступку провере листе потписника народне иницијативе. Тужба се може поднети у року од 30 дана од дана доношења одлуке скупштине а Управни суд решава по тужби у року од 30 дана од дана пријема тужбе (члан 75). Управни суд одлучује сходном применом одредаба закона којима се уређује поступак у управним споровима (члан 76).

Члановима 77. и 78. су прописане прекршајне казне за организаторе референдумске кампање и даваоце финансијских средстава.

У члану 79. је прописана сходна примена закона којим се уређује избор народних посланика као и примена одредаба овог закона ако су одредбе других закона, односно прописа који уређују питања референдума и народне иницијативе у супротности са овим законом, осим одредаба закона којим се уређује финансирање локалне самоуправе за питања увођења самодоприноса.

У члану 80. је утврђено да ће састав Републичке изборне комисије бити проширен за још шест чланова и заменика чланова именованих од стране Народне скупштине на предлог председника Народне скупштине, из реда стручњака за изборно право и изборни процес, ради спровођења првог наредног републичког референдума који буде спровођен по одредбама овог закона и да ће гласачки одбори бити проширени за још по једног члана и заменика члана именованих од стране Републичке изборне комисије на предлог председника Народне скупштине.

У члану 81. се прописују одредбе закона које престају да важе даном ступања на снагу овог закона.

Чланом 82. је утврђен рок од шест месеци за доношење уредбе којом се уређује електронска народна иницијатива као и рок од три месеца за доношење акта којим се уређује садржина извештаја о трошковима референдумске кампање.

У члану 83. је утврђено да овај закон ступа на снагу даном његовог објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог закона није потребно обезбедити средства у буџету Републике Србије.

У време припреме Нацрта закона није планирано одржавање референдума на републичком нивоу, па на основу тога нису планирана буџетска средства у 2021. години, за одржавање истог.

У циљу предвиђања могућих укупних износа трошкова одржавања референдума на републичком нивоу, као могућа оријентација трошкова се може узети одржавање последњих републичких избора, изузимајући трошкове изборне кампање. Имајући у виду податке које садржи Предлог закона о завршном рачуну буџета Републике Србије за 2016. годину, а који се односе на ванредне парламентарне изборе за народне посланике одржане 2016. године, на програмској активности 7043, претпостављени ефекти референдума подразумевају сталне трошкове, трошкове путовања, услуге по уговору и материјал.

С тим у вези, оквирна процена је да је за спровођење референдума на републичком нивоу потребно обезбедити средства у буџету Републике Србије у износу од 150.000.000,00 до 200.000.000,00 динара у години у којој се буде расписивао референдум, на разделу Народне скупштине Републике Србије.

V. РАЗЛОЗИ ЗБОГ КОЈИХ СЕ ПРЕДЛАЖЕ ДА ЗАКОН СТУПИ НА СНАГУ ПРЕ ОСМОГ ДАНА ОД ДАНА ОБЈАВЉИВАЊА У „СЛУЖБЕНОМ ГЛАСНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ“

Одредбом члана 196. став 4. Устава Републике Србије прописано је да закони и други општи акти могу да ступе на снагу и пре осмог дана од дана објављивања само ако за то постоје нарочито оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења.

Разлози због којих се предлаже да закон ступи на снагу пре осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, налазе се у планираним роковима за спровођење поступка промене Устава. Имајући у виду да планирана промена Устава подразумева и обавезно спровођење референдума о

потврђивању промене Устава на начин и по поступку спровођења референдума по овом закону, неопходно је да овај закон скупџ на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.